

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. A. H.**, zast. Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2016, č. j. KRPA-361214-70/ČJ-2015-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2016, č. j. 4 A 11/2016 – 30,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2016, č. j. 4 A 11/2016 – 30, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 21. 1. 2016, č. j. KRPA-361214-70/ČJ-2015-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Marku Hudlickému, advokátovi se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění o 40 dní.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že překážky vycestování stěžovatele ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců byly posuzovány v pravomocném rozhodnutí o jeho vyhoštění. Při rozhodování o prodloužení jeho zajištění žalovaná vycházela ze stejných skutečností, neboť po dobu jeho zajištění nedošlo ke změně situace. Žalovaná proto již neposuzovala znovu skutečnosti, za nichž byl zajištěn, pouze posoudila, zda nedošlo ke změně těchto skutečností. Soud nepovažoval tuto absenci opětovného zkoumání překážek vycestování za porušení zákona o pobytu cizinců. Námitku, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestovat do Iráku bylo vydáno v urychleném časovém horizontu, nepovažoval soud za důvodnou, jelikož v projednávaném řízení se nepřezkoumávalo rozhodnutí o správním vyhoštění, a tedy ani toto závazné stanovisko.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[3] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Má za to, že zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců je nejzazším řešením realizace správního vyhoštění a mělo by být uplatněno až subsidiárně, když zákon o pobytu cizinců stanoví i jiná opatření zamezující vycestování cizince. Byť je pravda, že v probíhajícím řízení není přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, je přesvědčen, že i v rozhodnutí o zajištění musí být aplikována zásada *non-refoulement*, § 179 zákona o pobytu cizinců a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Pokud tímto způsobem městský soud nepostupoval, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou. Navrhuje tak rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se i přes výzvu ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti. Stěžovatel byl dne 6. 9. 2015 kontrolován policejní hlídkou. Stejného dne bylo vydáno rozhodnutí o jeho zajištění na dobu 30 dní dle § 124 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 stejného zákona. Doba zajištění byla prodloužena rozhodnutími žalované ze dnů 29. 9. 2015, 2. 11. 2015 (původně datované jako 2. 10. 2015), 3. 12. 2015 a 21. 1. 2016 (současně projednávané napadené rozhodnutí), postupně o 30, 30, 50 a 40 dní. Stěžovatel podal správní žalobu proti všem těmto čtyřem rozhodnutím o prodloužení zajištění. Soudu je z úřední činnosti známo, že žaloby proti rozhodnutím ze dnů 29. 9. 2015 a 2. 11. 2015 byly zamítnuty, proti čemuž podal kasační stížnosti. O těchto kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudky ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016 – 22, a ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Azs 321/2015 – 29, které napadená rozhodnutí o prodloužení zajištění, stejně tak rozsudky městského soudu, zrušily a věci vrátily žalované k dalšímu řízení.

[8] V těchto rozsudcích soud podrobně rozebral judikaturu, ze které plyne, že v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců mají správní orgány

pokračování

povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

[9] Jak již konstatoval soud v citovaném rozsudku sp. zn. 5 Azs 7/2016, stěžovatel před žalovanou uvedl, že pochází z města Mosul a z Iráku vycestoval z důvodu války. Zároveň je obecně známou skutečností, že město Mosul ovládá tzv. Islámský stát a že mj. právě v této části Iráku probíhá ozbrojený konflikt mezi tzv. Islámským státem, vládními silami podporovanými leteckými údery mezinárodní koalice a dalšími ozbrojenými skupinami. Bylo tedy na žalované, aby se alespoň předběžně vypořádala s možnou překážkou realizace jeho vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců, tj. zda stěžovateli v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti (včetně popravy, resp. zabití ze strany nestátních původců takové vážné újmy), dále v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, a konečně též ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti (tělesné integrity) z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

[10] Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ohledně možných důvodů znemožňujících vycestování vyslovila pouze v takové míře, že uvedla, že stěžovatel vypověděl, že mu v zemi původu nehrozí trestní stíhání a nemá tam politický problém.

[11] Takové odůvodnění neodpovídá výše uvedeným judikатурním závěrům. Soud neshledal důvod pro odchýlení se od tohoto právního názoru. Rozhodnutí žalované je v uvedené otázce nepřezkoumatelné a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl již městský soud napadené rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbyvá než napadený rozsudek, stejně tak rozhodnutí žalované, zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

[12] Soud se pro podrobnější odůvodnění plně odkazuje na již citované rozsudky sp. zn. 5 Azs 7/2016 a sp. zn. 7 Azs 321/2015, které jsou s právě projednávanou věcí skutkově i právně téměř totožné.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu.

[14] Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, přistoupil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zrušení rozhodnutí správního orgánu pak podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[15] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí

městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[16] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaná ve věci celkový úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozhodnutí žalované bylo zrušeno. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před městským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly.

[17] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti), celkem v částce 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Přiznaná odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu